

Wessely: Den ærebe 2den Landstingsmand for 10de Kreds (Rehmann) gjorde opmærksom paa det Glædelige i dette Lovforslag, idet det gif ud paa at fastsætte Skatterne i Kjøbenhavn paa faste Eiendomme til en vis Sum, og forsaavidt som Udgiften for Staden ikke kunde dækkes deels derved, deels ved dens øvrige Indtægter, skulde det Manglende udrædes gennem en Indkomsskat. Jeg tiltræder aldeles Rigtigheden af denne Anskuelse, men jeg kan ikke tiltræde den med Hensyn til nærværende Lovforslag; thi det er, som der allerede er bleven udhævet, kun en midlertidig Lov. Det er kun midlertidig, at denne Forandring skal gjøres. Naar man læser Lovforslagets Overtskrift: „Forslag til Lov om en Omordning af de communale Skatter for Staden Kjøbenhavn“, skjønner jeg ikke rettere, end at denne Titel ikke er rigtig. Det burde hedde: „en midlertidig Omordning af de communale Skatter i Kjøbenhavn“, dertil maa endnu sæies: „om andre Communes Beskatningsret for Personer, der have Erhverv i Kjøbenhavn“, og endelig: „om Rettigheden til Valg i Kjøbenhavn“. Thi alle disse Ting findes i Lovforslaget, der forekommer mig at være kommet til os i en saa forandret Skikkelse, at dets Titel ikke længer passer til det. Jeg kan iøvrigt tiltræde de Bemærkninger, som den samme Landstingsmand gjorde med Hensyn til Næringskatten, kun anseer jeg det for tvivlsomt, hvorvidt Næringskatten bør træde frem som Classeskat. Jeg vil stemme for Næringskatten efter de Normer, som tidligere have fundet Sted. Med Hensyn til et andet Hovedprincip i Loven, nemlig Indkomsskatten, da har jeg ikke ringe Tvivl angaaende den Maade, hvorpaa den er ordnet. Den gaar, saavidt jeg skjønner, ud fra det Princip, at Communes Ret til at paalægge Indkomsskat er ligesaa stærk som Statens. Derom har jeg Tvivl. Staten kan naturligviis paalægge en Indkomsskat i fuld Omfang, da den som en Institution for alle Landets Indvaanere, haade i moralsk og juridisk Henseende, ogsaa maa have fuldkommen Raadighed til at paalægge en Indkomsskat til at dække sine Udgifter med, men det forekommer mig ikke saa afgjort, at denne Nødvendighed tilkommer Communen. Denne yder sine Medlem-

mer de saakaldte communale Goder, som man pleier at dele i to Dele, nemlig: Næring i Communen og de Goder, der bestaae i de Indretninger, der findes i selve Byen, saasom Brolægning, Vand, Belysning o. s. v. Men deraf følger, synes mig, at Communes Ret til Beskatning maa være indskrænket til det, den tilbyder sine Indvaanere. Betragte vi nu det Princip, der her er gjort gjældende, forekommer det mig ikke, at man har holdt sig indenfor disse Grændser. Indtægtskatten pleier at betragtes som en personlig Skat. Heller ikke dette Begreb kan jeg finde i sin Reenhed i dette Lovforslag. Thi naar man paalægger Skat af Eiendomme, her i Byen uden Hensyn til, hvor Eieren opholder sig, er det ikke længere en Beskatning af en Mand, men en Beskatning af det Overflod, Eiendommen giver, og det er, saavidt jeg opfatter det, ikke nogen Indtægtskat. I § 6 gjøres Bopæl til et bestemmende Moment, som afgjør, om en Indtægtskat skal svares, men det er et Begreb, der er taget her paa en ganske egen Maade; thi det siger ikke blot, at den, der er Indvaaner i Kjøbenhavn paa den Maade, at han har fast Bopæl der, men ogsaa at den, der har midlertidig fast Bopæl, skal svare Indkomsskat, og der seer man ikke hen til, om han har noget Erhverv her i Byen. Kommer en Mand hertil og tager Bopæl her i Byen for sin Fornøielse for 3 Maanedes, skal han, for at have Ret til at give sine Penge ud her, betale Skat til Communen. Man anseer det ikke tilstrækkeligt, at Handlende og andre Indvaanere have Indtægt af hans Ophold her. Hvis han er bosat i en anden Commune her i Landet, vil han der komme til at betale Skat efter Formue og Leilighed af sin hele Indtægt, og i Kjøbenhavn vil han komme til at betale Indkomsskat af en Tjerededel af sine Indtægter, og jeg skjønner ikke rettere, end at man derved besatter den samme Indtægt to Gange. Efter § 7 skulde man troe, at der var taget Hensyn til et andet Moment, nemlig Erhvervet, og der skulde det være afgjørende med Hensyn til at betale Skat. Men det Begreb, som der gives om Erhverv, er ikke det, man i Almindelighed kalder Næring, men er et saa uvidet Begreb, at Alt, hvad en Mand kan erhverve i Kjøben-